

Ибрахим Хаџић

ТРИ ПЕСМЕ

НЕКА ЈЕ БЛАЖЕН

Нека је блажен онај
Који мирно спава
Или који у кесону
Силази до дна језера,
Далеко од звукова
Далеко од светлости.

Блажен нека је онај
Који у сну види себе
Како осваја пределе
Округле собе,
Који пипа
По меким предметима.

Блажен нека је онај...
А не као ја,
Што се пењем по урвинама,
Прскачем раседлине,
Пробам да не дишем
Док пузим уз ледене ивице.

Играју ми танки прсти,
Кожа ми се час влажи, час
Свака длачица
Као борова иглица
Усправља, напуњена страхом
Од изненадне људске песме
Коју певач упућује мени.

Нека је блажен онај
Који мирно спава.

СТАРА СЛИКА

На старом пању,
Који је пупак шуме,
Лежи змија.

По годовима, ако би још неко,
Сем змије,
Успео да изброји, видео би:
Стабло је никло у време
Побуне на дахије,
У време када је Вук писао слова,
А Моцарт компоновао.
У време када су моји преци примили нову веру.

То само зна змија.

А њене шаре чине
Анаграм смрти.

Ову отровну лирску слику
Пратимо:
Ја, сакривен у густишу
И орао небески ловац.

Ја на постављеној софри-пању
Видим анаграм смрти,
А господар небеса
Припремљени ручак.

29. VIII 1993.

СТАРИ ДУГ

Идем у Ботаничку башту –
Кажем песнику М. Мау,
Који ме гледа збуњено.
– Хоћу да се договорим с дрвећем
О почетку лета

У том комадићу градског азила
Пратићу ужурбано трчање
Жутокљуних косова
За нервозним скакавцима.
Пратићу прелазак из чврстог стања
Гљиве гнојиштарке
У живо мастило. –

Кажем песнику М. Мау још:
– Осећам потребу
Да проговорим с дрвећем,
Као на исповеди.
На њихова стабла укуцане су таблице
С именима,
Као што војницима вешају око врата плочице
С бројевима,
Када их упућују у неизвестан окршај. –

Песник ме гледа и трепће као лептир. Једва схвата
Моје немуште намере,
Али ипак даје ми за право:
„Па добро, поздрави ми *Pinus nigra*, *Ginko biloba*,
и оно што гмиже, и оно што скаче. И младе мајке
које шетају децу у колицима.“